En

Rättskaffens Broderlig Kiärlek/

Wid

Handelsmannens här i Kongl. Residence-Staden Stockholm,

Ehreborne och Högwälachtad Herr HANS FRESES

Salige skilnad från werlden/ som skiedde den 27. Julii Anno 1728.

Föreskåld/

Til en tacksam och ewärdelig åminnelse/

I följande

Sorge-Tahl/

Af deß icke mindre af Sorg än sinkdom swårligen bedröfwade Broder

JACOB FRESE.

ACh min Broder! måtte jag dock hafwa dödt för dig/ min Broder/ min Broder! När then Konungzlige Propheten David fick förninuna om sin Sons Absaloms död, utbrister han i följande klagan: Min Son *Absalom*, min son/ min son/ min son *Absalom!* Gifwe GUD at jag måtte dö för dig: O *Absalom!* min son/ min son. 2. *Sam.* 18. *v.* 33. I hwad utlåtelse kunde jag wäl min hiertans innerlige Bedröfwelse och bittra Sorg bättre uttrycka; än (allenast i ombyte af Personerne) äfwen i denne Davids suckan: Ach min Broder! Gifwe GUD at jag måtte dö för dig! min Broder/ min Broder.

Sedan Girughet och Egennyttighet/ de twenne fördömmelige Helfwetis Foster, sig ibland menniskio-slächtet utwidgat, och merendels fått öfwerhanden, hafwa de i alla Stånd och Alder wist så beklagelig påfölgd, at Kiärleken/ icke allenast ibland wänner och grannar, utan ock ibland Blods-förwanter och Bröder är förkåhlnad, och ingen Tro nu mera finnes på jordene. Detta är, bättre GUD! en oemotsäjelig Sanning,

 hwar-

hwartil dageliga ärfarenheten gifwer den tydeligaste tillämpelsen; dock har den **Högste** ännu några sine Trogne, **som denne stygge Af-Gudenom icke offrat**; ibland hwilka jag med skäl min **Sal. Döde anföra kan.**

I Männ och Bröder, som befliten Eder om inbördes förtroende, här hafwen I ett sanskyldigt efterdömme, huru I Eder Tro och Kiärlek emot hwarannan utöfwa skolen:

Löfften utan affsicht: Tilgifwenhet utan Smickran: Sanning utan förbehåld: hafwa Oß så tilförbundit/ at wårt Tahl och wåre Tankar altid giort ett.

Cains **Förſåt:** *Abſaloms* **Liſt:** *Achitophels* **Råd: och** *Simei* **Falskhet hafwa Oß icke bedårat.**

Hwad *Naturen* **sådt/ har wälwiljogheten fortplantat/ och öfningen til mognad bracht.**

Som Jonathans hiärta förbandt sig med David, och han hade honom kiär, såsom sig sielfwan, så har ock wår Kärlek warit öfwer mångens tanka.

Jag wet wäl at blygsamheten satt wite för egit beröm; men så blyges jag dock icke at nämna detta: ty det är icke så mycket beröm, som det mera är Sanning.

Skrym-

Skrymtan och ett förstäldt wäsende, finna här icke rum; emedan den kiärlek, som ock Oß i Lidande giordt lika, har aldrig kunnat tåhla skrymtan och ett förstält wäsende.

Om floden Nilo berättes: at han understundom, då han som häftigast flöder, skal utur Grunden uphäfwa en stygg och slemachtig gyttia, hwilken icke allenast är mißhagelig at åskåda, utan ock gör lufften gifftig och osund. Hwad äre skrymtares tårar annat, än ett slikt obehageligit qwällande? Hwad deras suckar annat, än en af kiärr och Moras, samt sumpige orter upstigande skadelig ånga? at jag slike aftwungne Foster wid en otidig efterbörd ei förlikna må; men deremot rätskaffens wänners och Bröders suckar och tårar wid Grafwen, hwad annat äre de, än en behagelig Balsam-lucht, och en af Hermon och Zion nederflytande liuflig och hugnelig dagg?

Kunna nu suckar och tårar äfwen wittna om en oskryntad Trohet, så wet jag icke om några flere wittnen til trohet gies, än jag dem i min åkomne Sorg och Bedröfwelse har at förete.

Flyten mine tårar! öpnen Ehr J mine ögons brunnar! och låten ett sorgeligit / bittert och bedröfweligit Marawatten utrinna.

Du andelöse kropp / i hwilken tilförene bodde den min siäl så innerligen älskade, om icke de dödelige skott, som tilförene

äre fastnade i mig, och de, hwilka wid detta tilfället, hiertat, som ett föresatt måhl hopetals drabba, skulle försäkra mig om den sällheten, at snart få giöra dig ett åstundat följe, så wore jag i min sorg och ängslan högst olyckelig; ty nu är den fruchtan, som jag mig föreställt, uppå mig råkad, och med din död, synes jag min egen sällhet öfwerlefwat hafwa; men som jag sielf är i stundelig förwäntan af min förlåßning, och wet, at wi innan kort, i en outsäjelig glädie och härlighet, wår i tiden påbegynte sämja och enighet i ewigheten få fullkomna; så fattar jag mig i tysthet och tålamod. Emedlertid, och innan jag dig, jordenes skiöte til en förlåning uppoffrar, utbrister jag ännu sluteligen i detta bedröfwelige utrop: **Ach min Broder/ måtte jag dock hafwa dödt för dig! min Broder/ min Broder!**

Och effter det jag, för din Tro och Kiärlek/ dig ingen ytterligare tienst och tacksamhet i tiden mera wisa kan; så efterlåt mig, at jag wid din mull, följande **Graf-wård/** til en åminnelse upreser, hwilken, sedan wi wår aska sammanblandat, om tin wänskap och tilgiftwenhet, samt en **Rättskaffens Broderlig Kiärlek** för effter-werlden wittna må.

*** ***

***

EPI-

EPITAPHIUM.
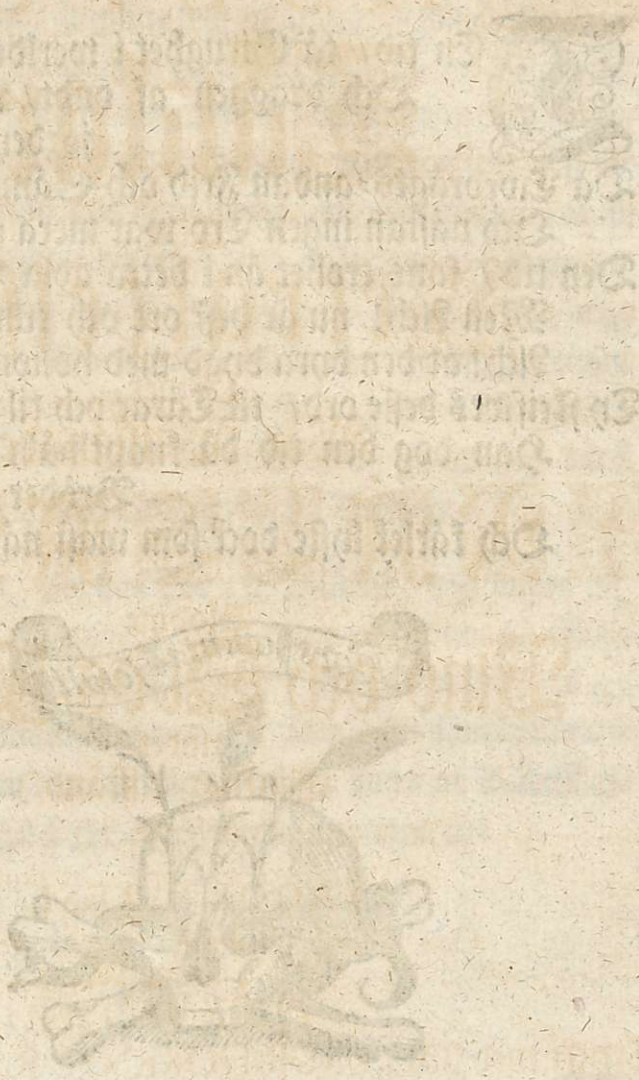
DEn tid/ tå Girughet i werlden rådand' war/
Och dråggen af ondt/ war kaſtat ut på jorden;
Då Twedrägts-andan Frid och Sämja ſöndrat har;
Och näſtan ingen Tro war mera funnen worden/
Den tid/ fans trohet än i detta ädla Bröſt;
Men Ach! nu är deß ort och rum ej mera funnit/
Ach! at den dyra dygd med honom har förſwunnit;
Ty ſkrifwes deße ord/ til Tårar och til Tröſt:
Han dog den tid då knapt nå'n kärlek fans bland Bröder/
Och kärlek lyſte dock ſom mäſt når han blef döder.